

FAMLANDES I DIMMAN EFTER SVAR

För inte så länge sedan skrev jag här att krisen skulle kunna leda till nya tag, att vi inom vänstern skulle kunna inspireras och motiveras att driva våra krav än hårdare, och att fler människor skulle kunna vara öppna för våra lösningar. När allting är i upplösning ter sig ”radikalism” inte alltid så radikalt, utan som det enda realistiska.

Tyvärr är det inte bara vänstern som funnit ny energi av det kaos som drabbat världen. Kapitalet och dess företrädare har passat på att med den slags arrogans bara de verkligt mäktiga kan uppåtda kasta sig över spillrorna av arbetarklassen.

Ni har väl alla nåtts av nyheten att flera företrädare inom näringslivet ska försöka ge sig in i nästa års avtalsrörelse på premissen att inga centrala lönehöjningar ska göras, åtminstone det första året. ”Det är nödvändigt att rädda så många företag som möjligt”, menar de och skylar på krisen. Krisen kräver också, *surprise, surprise*, att ingångslönerna sänks, och gärna mer skattesänkningar för de lägst betalda, så att det offentliga kan fortsätta betala för att företagets lönekostnader ska minska och deras profiter öka (nej, det allra sista säger de inte rent ut, så klart!).

I månader har vi fått höra att ”krisen kräver och krisen kräver” lönesänkningar, avsked (hittills har tiotusen Volvoanställda i Sverige vars lats; en fjärdedel av dessa har redan avskedats), sänkta skatter... Och medan vi ändå håller på så måste vi införa marknadshyror i Stockholm, men ingen tror att några hyror kommer att sänkas, det

är höjningar i de ”bättre” områdena man pratar om.

Och fackföreningarna och Hyresgästföreningen kastar sig platt på marken bara ”krisen” viskas fram. Någon tro på de egna medlemmarnas förmåga att starta en långdragen kamp för organisationernas ursprungliga idéer verkar inte finnas. (Eller är det möjligtvis det egna ledarskapet man tvivlar på?)

Media följer efter med ”avslöjande” efter ”avslöjande” om Wanja Lundby-Wedin (eller de som råkar likna henne, till exempel Expressen är inte så nogräknad). Liksom hon nu straffas extra hårt för sin kvinnlighet i en manlig värld, är det framförallt ett effektivt sätt att demoralisera alla fackliga medlemmar, ta ifrån dem den minsta lilla gnutta hopp om att någon står på deras sida och avleda uppmärksamheten från den strid som borde – måste – tas, den mot näringsliv och bonustyngda styrelser, mot regeringen som rasar fram i Margaret Thatchers fotspår.

Nej, nej, självklart måste LO-bossens övertramp uppdagas, självklart måste hon stå till svars för sveket mot medlemmarna. Men handen på hjärtat, är det värre att hon släpar med sig maken utan att betala till en kursgård i Italien än att IF Metalls ordförande talar sig varm för lönesänkningar för sina egna medlemmar? Är det värre att hon gör en ”miss” i massiva bonusutbetalningar än att cheferna tar emot dem?

Problemet ligger i att de organisationer som ska företräda oss vanliga faktiskt inte gör det. De utmanar inte på något sätt de strukturer som ligger till grund för arbetslöshetsskredet, de för

inte fram några radikal-realistiska krav som de i denna stund skulle kunna vinna ett massivt gehör för.

Men i borgerlig media är det personlig smutskastning och lysten sensationsjournalistik som gäller. De verkligt stora frågorna drunknar i en översvämning av ”avslöjanden” som spär ut den solida systemkritiken till en vattnig sörja.

Vad vi ser är att högern slår till med all kraft, samtidigt som de lägger ut dimridåer för att dölja sina spår. ”Krisen” utgör den tätaste dimman. De kan tala sig blå i ansiktet om ”omsorgen om jobben”, vi vet att de utnyttjar krisläget och oron kring det till att omfördela den reella ekonomiska makten så mycket det bara går och springer skrattandes hela vägen till banken. Wanja Lundby-Wedins övertramp tillför lätta puffar av vit rök. Vi vet att hennes agerande är felaktigt och klandervärt, men vi vet också att hennes största brott är att hon inte handlar med den kraft som situationen kräver.

DET borde det skrivas spaltmeter efter spaltmeter om, förstasidor och löpsedlar vikas åt, tiotusentals-starka demonstrationer hållas mot.

Som det är nu tvingas vi, som tror att en annan lösning på krisen är både möjlig och nödvändig, att kämpa famlades i dimman. Trots att vi har det skrivet svart på vitt: näringslivet vill sänka våra löner men behålla sina vinster. LO har på ett halvår inte mobiliserat till en enda hållbar utmaning mot hanteringen av krisen. Nu borde väl ändå dimman lyfta snart?